

DECLARAȚII OFICIALE

Apel la pace al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Trăim într-o lume marcată de un grad tot mai crescut de instabilitate și pericol. Evenimentele recente au dus la intensificarea sentimentului de vulnerabilitate și teamă de violență atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv. În întreaga lume, nenumărate milioane de oameni sunt chinuți de război și spaimă și sunt apăsați de ură și intimidare.

Război total

De la mijlocul secolului trecut, omenirea trăiește într-o epocă de război total, ceea ce înseamnă că, la nivel teoretic, există posibilitatea ca locuitorii Pământului să distrugă întreaga civilizație. Armele nucleare și armele biochimice de distrugere în masă vizează zonele cele mai populate. Națiuni și societăți întregi sunt mobilizate sau devin ținta războiului, iar atunci când acesta izbucnește, violența și forța de distrugere sunt imense. Deși progresul tehnologic face posibilă o precizie mai mare în distrugerea țintelor, astfel încât numărul victimelor civile să fie minim, justificarea războiului a devenit mai complexă.

O nouă dimensiune

Deși atât Organizația Națiunilor Unite, cât și diferite organisme religioase au proclamat primul deceniu al secolului al XXI-lea ca fiind un deceniu în care promovarea păcii și securității să ia locul violenței, în diferitele sale forme, a apărut o dimensiune nouă și vicleană a violenței: terorismul internațional organizat. Terorismul în sine nu este nou, însă rețelele teroriste la nivel mondial sunt noi. Un alt factor nou îl constituie apelul la așa-numita misiune divină folosită ca motiv pentru activitatea teroristă mascată ca război cultural sau chiar „religios”.

Intensificarea terorismului internațional face clar faptul că nu mai este vorba de o națiune sau un stat care poartă războaie, ci ființe umane în diferite combinații. După cum a subliniat unul dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „lipsa de omenie este cel mai mare păcat al nostru” (Ellen White, Divina vindecare, pag. 163). Într-adevăr, natura umană este predispusă la violență. Din perspectivă creștină, toate această lipsă de omenie face, într-adevăr, parte dintr-un război cosmic, marea controversă dintre bine și rău.

Terorismul exploatează conceptul de Dumnezeu

Teroriștii, în mod deosebit cei care au motivații de natură religioasă, susțin că au o cauză absolută și că luarea vieții, indiferent cine sunt victimele, este pe deplin justificată. Deși pretind că reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu înțeleg defel marea Lui iubire.

În plus, această formă de terorism internațional este în contradicție cu conceptul de libertate religioasă. Primul are la bază extremismul politic și/ sau religios și fanatismul fundamentalist care își arogă dreptul de a impune o anumită convingere

religioasă sau viziune cu privire la lume și de a-i distruge pe cei care i se opun. Impunerea propriilor convingeri religioase asupra altora prin metode precum inchișiți și teroarea presupune încercarea de a exploata și de a manipula concepțiã cu privire la Dumnezeu, transformându-L într-un idol al răului și al violenței. Rezultatul este o desconsiderare a demnității ființelor umane create după chipul lui Dumnezeu.

Deși este inevitabil ca națiunile și oamenii să încerce să se apare de violență și teroare cu armele, acestea oferind uneori o soluție pe termen scurt, soluțiile de durată la problemele profunde de divizare din societate nu pot fi rezolvate apelându-se la violență.

Pilonii păcii

Atât dintr-o perspectivă creștină, cât și dintr-o perspectivă practică, pacea durabilă presupune cel puțin patru ingrediente: dialog, dreptate, iertare și reconciliere.

Dialog. Sunt necesare dialogul și discuțiile în locul criticii și al declarațiilor de război. Pacea durabilă nu este rezultatul folosirii violenței, ci al negocierilor, al dialogului și, în mod inevitabil, al compromisului politic. Pe termen lung, discursul argumentat are o autoritate superioară forței militare. Creștinii, în mod deosebit, ar trebui să fie întotdeauna gata să „se judece”, după cum spune Biblia.

Dreptatea. Din nefericire, lumea este plină de nedreptate, iar conflictul este o urmare a nedreptății. Dreptatea și pacea merg mână în mână, după cum o fac și nedreptatea și războiul. Sărăcia și abuzul creează nemulțumire și lipsă de speranță, care duc la disperare și violență.

Pe de altă parte, „Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă nici o politică de îmbogățire a unei clase sociale prin apăsarea și suferința alteia” (Idem, pag. 187).

Dreptatea impune respectarea drepturilor omului, în special al celui la libertate religioasă, care tratează cele mai profunde aspirații ale omului și constituie temelia pentru toate celelalte drepturi ale omului. Dreptatea impune respectarea demnității și egalității umane și o distribuie echitabilă a necesităților. Politicile economice și sociale vor avea ca urmare pacea sau nemulțumirea. Preocuparea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru justiție socială este exprimată prin susținerea și promovarea libertății religioase și prin organizațiile și departamentele bisericii care lucrează pentru combaterea sărăciei și a excluziunii sociale. În timp, astfel de eforturi pot contribui la reducerea resentimentelor și a terorismului.

Iertarea. De obicei, iertarea este considerată necesară pentru vindecarea relațiilor interpersonale, fiind inclusă și în rugăciunea oferită de Isus ca model pentru urmașii Săi (Matei 6:12). Cu toate acestea, nu trebuie să trecem cu vederea dimensiunile colective, sociale și chiar internaționale. Pentru pace este vital să renunțăm la povara trecutului, să părăsim câmpurile de luptă atât de uzate și să lucrăm pentru reconciliere. Acest lucru necesită cel puțin să trecem cu vederea nedreptățile și violența din trecut și, în cel mai bun caz, implică o iertare care absoarbe durerea fără să riposteze.

Din cauza naturii umane păcătoase și a violenței care rezultă din aceasta este necesară o oarecare formă de iertare pentru a rupe cercul vicios al resentimentelor, al urii și

al răzbunării la toate nivelurile. Iertarea este împotriva naturii umane. Este firesc ca ființele umane să aleagă răzbunarea și să întoarcă rău pentru rău.

Prin urmare, există, în primul rând, nevoia de a stimula o cultură a iertării în biserică. În calitate de creștini și conducători ai bisericii, avem datoria de a ajuta indivizii și națiunile să se elibereze de cătușele violenței din trecut și să refuze să retrăiască, an de an, și chiar generație după generație, ura și violența generate de experiențele trecute.

Reconcilierea. Iertarea oferă fundamentul pentru reconciliere și restabilirea relațiilor marcate de înstrăinare și ostilitate. Reconcilierea este singura cale spre succes pe drumul către cooperare, armonie și pace.

Facem apel către bisericile și conducătorii creștini să îndeplinească o lucrare de reconciliere și să acționeze ca ambasadori ai bunăvoinței, deschiderii și iertării (a se vedea 2 Corinteni 5:17-19). Aceasta va fi întotdeauna o sarcină dificilă și delicată. Deși încercăm să evităm numeroasele capcane de natură politică întâlnite în acest demers, trebuie, totuși, să proclamăm libertatea – libertatea de persecuție, discriminare, sărăcie cruntă sau alte forme de nedreptate. Creștinul are responsabilitatea de a se strădui să le ofere protecție celor care se află în pericol de a cădea victime ale abuzului, exploatării și terorii.

Susținerea calității vieții

Eforturile tăcute, din culise, ale organizațiilor religioase și ale indivizilor sunt de neprețuit. Dar nu sunt suficiente: „Nu suntem doar ființe ale unui mediu spiritual, ci suntem interesați în mod activ de tot ceea ce modelează modul în care trăim și suntem preocupați de binele planetei noastre.” Lucrarea creștină de reconciliere va contribui și trebuie „să contribuie la restaurarea demnității, egalității și unității umane prin harul lui Dumnezeu, în care ființele umane se văd unele pe altele ca membre ale familiei lui Dumnezeu” (declarație a pastorului Jan Paulsen, Președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea).

Bisericile nu trebuie să fie cunoscute doar pentru contribuția lor spirituală – deși aceasta este fundamentală –, ci și pentru susținerea calității vieții, iar în acest context reconcilierea este esențială. Trebuie să ne căim de expresiile sau actele de violență în care, de-a lungul istoriei, și chiar a istoriei recente, creștinii și bisericile au reprezentat principalii actori sau pe care le-au tolerat sau au încercat să le justifice. Facem apel la creștinii și oamenii de bunăcredință din toată lumea să joace un rol activ în crearea și menținerea păcii, făcând, astfel, parte din soluție, și nu din problemă.

Pacificatori

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dorește să ia poziție pentru armonia împărăției viitoare a lui Dumnezeu în care nu va exista constrângere, iar pentru aceasta este nevoie de punți necesare pentru promovarea reconcilierii dintre diferitele părți dintr-un conflict.

În cuvintele profetului Isaia, „vei fi numit Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit” (Isaia 58:12). Isus Hristos, Prințul Păcii, vrea ca urmașii Săi să aducă pacea în societate și îi numește binecuvântați (Matei 5:9).

O cultură a păcii prin educație

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea operează ceea ce ar putea fi cel de-al doilea cel mai mare sistem confesional de învățământ din lume. Fiecareia dintre cele peste 6.000 de școli și universități i se cere să rezerve o săptămână pe an pentru a sublinia, prin diferite programe, respectul, sensibilizarea culturală, non-violența, pacea, rezolvarea conflictelor și reconcilierea ca modalități de a aduce o contribuție specific „adventistă” unei culturi de pace și armonie socială. În acest sens, Departamentul Educație al Bisericii pregătește programe de învățământ și alte materiale care să contribuie la implementarea acestui program referitor la pace.

Educarea membrilor bisericii pentru non-violență, pace și reconciliere trebuie să fie un proces continuu. Pastorilor li se cere să folosească amvonul pentru a proclama evanghelia păcii, iertării și reconcilierii, care face să dispară barierele create de rasă, etnie, naționalitate, gen și religie și promovează relații pașnice între indivizi, grupuri și națiuni.

Speranța creștină

Deși păstrarea păcii poate părea o sarcină imposibil de îndeplinit, există făgăduința și posibilitatea transformării prin reînnoire. Toate formele de violență și de terorism sunt, într-adevăr, un aspect al conflictului înțeles în termeni teologici ca fiind între Hristos și Satana. Creștinul are speranță datorită asigurării că răul – taina nelegiurii – își va urma cursul și va fi înfrânt de Prințul Păcii, iar lumea va fi înnoită. Aceasta este speranța noastră.

În ciuda relatărilor referitoare la războaie și violență, Vechiul Testament privește înainte, asemenea Noului Testament, spre noua lume și spre promisiunile de întrerupere a cercului vicios al războaielor și terorii, atunci când armele vor dispărea și vor deveni unelte agricole, iar pacea și cunoașterea de Dumnezeu și dragostea Lui vor acoperi întreaga lume așa cum apele acoperă fundul oceanelor (a se vedea Isaia 2:4; 11:9).

Până atunci, ar trebui ca în toate relațiile să ținem cont de regula de aur, care ne cere să le facem altora ceea ce ne-am dori să ne facă ei (a se vedea Matei 7:12), și nu numai să Îl iubim pe Dumnezeu, ci să iubim cum iubește El (a se vedea 1 Ioan 3:14,15; 4:11,20,21).

Această declarație a fost votată în data de 18 aprilie 2002, în cadrul reuniunii de primăvară a Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.